ముసలివాడి పరిచయం

బస్సులో పోతుంటే గాలి ముఖంమీద, ముఖ్యంగా నున్నగా దువ్విన క్రాపుమీద సుఖంగా లాలనగా తగులుతుంది. లోకం అంత పరిశ్రుభ్రంగా ఉంది అప్పుడే స్నానం చేసినట్టుగా. శ్రీనివాసరావు ప్రక్క స్నేహితుడితో అనేక విషయాలను గురించి సంభాషిస్తున్నాడు ఒక్కొక్క విషయం ఒక్కొక్క ఆడది.

పాతిక సంవత్సరాలు దాటని ప్రణయ ప్రధానమయిన ఆ వయసులో ప్రేమ అనేది అంత అందవికారంగా లేని ప్రతి యౌవన స్త్రీ మీదికి ప్రవహిస్తుంది. ఆ శ్రీనివాసరావు రోజూ కొన్ని వేలమంది స్త్రీలను ప్రేమిస్తున్నాడు. ఆ విశ్వప్రేమ ఒక కేంద్రం చూసుకుని అక్కడికి ప్రవహించడం ప్రారంభించడానికి కొన్ని సంవత్సరాలు గడవాలి కాని అలా కేంద్రీకరణ జరిగితే అసలు ప్రేమలోఉన్న మజా చచ్చిపోతుందేమోనని శ్రీనివాసరావు అనుమానం.

"కల్పవల్లి చూశావు మొన్న పతివ్రతలో వేసింది! ఏమి అద్భుతమైన శరీరంరా? ఏం వంపులు ముఖం చూశావా, ఎక్కడ తెలివి అన్నమాట కనపడదు

స్నేహితుడు పక్కనున్న ఆడమనిషి వేపు దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ అన్నాడు దీనికి దానికి ఒక సంబంధం వుండి తీరాలి లేకపోతే ఇన్ని ఉదాహరణలు దొరకకూడదు.

"దేనికి దేనికీ"

"అందానికి తెలివికి"

స్నేహితుడు కొంచెం వైజ్ఞానికుడు అతనికి ప్రతి విషయం ఒక వైజ్ఞానిక సూత్రంలో ఇమిడి పోవాలి.

"నా అభిప్రాయం ఏమంటే, చూడు, అందంగా ఉన్న ఆడది సాధారణంగా వొట్టికపృతల" శ్రీనివాసరావుకి ఆ విషయమయి అంత విశ్వాసం లేదు. అందమయిన ఆడవాళ్లు కొంతమంది అతన్ని పెద్ద టోకరాలు తినిపించారు. అయినా అతను జవాబు చెప్పలేదు. స్నేహితుడు అన్నాడు.

"మనం తీసుకొనే ఆహారం లోంచే అందం అయినా తెలివైనా, నిర్మాణం కావాలి అందం ఎక్కువయితే తెలివి తగ్గిపోతుంది. తెలివి ఎక్కువైతే అందం తగ్గిపోతుంది. అది నిష్పత్తి"

శ్రీనివాసరావుకికూడా ఒక అభిప్రాయం తట్టింది "ఒరే చూసావు హెరిడిటీలో చాలా వుంటుందనుకుంటాను. అందమయిన కపృతల ఆడదీ మంచితెలివైన పేడచేటవంటి ముఖ విన్యాసంగల మగవాడూ ఉన్నారనుకో వాళ్ళిద్దరికి ఒక ఆడపిల్ల పుట్టిందనుకో ఆ అమ్మాయి రెండు రకాలుగా ఉండవచ్చు మంచి అందమయినది కావచ్చు శుద్ధ అనాకారీ శుద్ధ మట్టి బుర్రా కావచ్చు."

"ఇప్పుడీ కల్పవల్లి సంగతి ఏమంటావు"

"తల్లి అప్సరసలాంటిదయి ఉండాలి. తండ్రి వట్టి జంతువయి ఉండాలి

ఎక్కడో పెద్ద ఉరుము వినిపించింది. అందులో ఏయ్ అనే తెలుగు మాట ఒకటి ఉన్నట్టు అనుమానం తగిలి శ్రీనివాసరావు తలపైకెత్తి చూసాడు.

నల్లటి మేఘం వంటి మీసాలుగల ముఖం ఒకటి తళతళ మెరుస్తున్న కళ్లతో, ఉరమడానికి సిద్ధంగా అతనివేపు చూస్తోంది. ఉరుము బయలుదేరిన ప్రదేశం అదే అయివుంటది. అతను ఊహించాడు.

ఆ నోటినుంచి వెలువడిన మాటల్లో వ్రాయడం అసంభవం – మొత్తంమీద ఆ పెద్దమనిషి అనాలనుకున్న మాట అది. ఆరడగుల లావుపాటి ముసలి అయినా శరీరం ఇంకా గట్టిగా ఉంది. పసుపుపచ్చ సిల్కులాల్చీ చెమట వాసనతో తడిసిపోయింది. ఒకచేత్తో పైన ఊస పట్టుకుని బస్సు మధ్య జనంలో నిలబడి ఉన్నాడు.

శ్రీనివాసరావు పాఠ్య పుస్తకాల్లో కూడా అనాగరకులను గురించి చదువుకోలేదు అంచేత ఏ రకంగా వాళ్ళని ఎదురుకోవాలో అతనికి తెలియదు.

"మీకు సంబంధం లేని విషయం" అని నాగరికంగా తన చిరాకుని సూచిస్తూ అన్నాడు.

"సంబంధం లేదూ? ఎవరన్నారంట?"

బస్సులో జనమంతా ఆ ముసలి వేపు తిరిగారు. అతడు పై ఊసని వదిలివేసి సిల్కు లాల్చీ చేతులు పైకి మడతపెడుతున్నాడు. శ్రీనివాసరావుకి ఆ ముంజేతిని చూడ్డంతోటే మన ప్రస్తుత విద్యావిధానం మీద మితిలేని అసహ్యం కలిగింది. అధమం కుస్తీ అయినా బలవంతంగా నేర్పని విద్యావిధానం ఎందుకు? తన్నుతాను రక్షించుకోడమన్నా విద్యార్థులకి నేర్పకపోతే వాళ్లు లోకంలో ఎందుకు పనికొస్తారు?

డ్రైవరుకి కుతూహలం కలిగి చటుకుని కారు ఆపాడు. జనం అంతా ఒకరిమీద ఒకరు పడ్డారు. సిల్కు చొక్కా తొడుక్కున్న ముసిలి, శ్రీనివాసరావు కాళ్ళమీద పడ్డాడు. శ్రీనివాసరావు తొందరగా లేచి ముసలివాడి చేతిని దులుపుతూ అన్నాడు.

"తమరిల్లా కూర్చోండి నేను నిలబడతాను."

ముసలివాడు కోపగించిన చంటిపిల్లవాడిలాగ అన్నాడు! అక్కరలేదు నువ్వు కూకో!"

"అల్లా కాదు తమరు పెద్దలు" ఈ బస్సులో నిలబడలేరు.

ముసిలివాడు కూర్చున్నాడు. శ్రీనివాసరావుకు అగమ్యంగా ఉంది ఈ గొడవ. అయితే అపాయం తప్పింది, మెల్లగా వంగి అడిగాడు తమ పేరు?

"సుబ్బయ్య"

పేరు అంతగా సహాయపడలేదు. శ్రీనివాసరావు తెగించి అడిగేశాడు. తమరు కల్పవల్లిని ఎరుగుదురా?

ముసిలి, ఒక చూపు శ్రీనివాసరావు వేపు చూసి అన్నాడు "మా అమ్మాయి!"

శ్రీనివాసరావు మెదడులో మబ్బులు విడిపోయాయి. ఆశ్చర్యం చిరునవ్వులాగ అతని ముఖాన్ని ఆవరించింది. "అరె! ఎంత చిత్రం కల్పవల్లి మీ అమ్మాయా? ఎంత మూర్ఖుడినో చూడండి మిమ్మల్ని చూసినప్పటినుంచి ఎక్కడ చూశానా ఈ ముఖం అనుకుంటున్నాను సరి, తెలిసింది?"

"ఎక్కడ చూశావు?"

"కల్పవల్లి ముఖంలో, ఇంకెక్కడ? ఆ కళ్ళు ఇంకెవరివి కావు మీవే అరె, ఎంత పొరబాటయిపోయింది!"

"ఓహో హొహో!"

ఈ మాట కూడ అసలు ధ్వనిని సూచించలేదు. ముసలివాడి నవ్వు కొద్దిగా గుర్రం సకిలింపును పోలి వుంటుంది.

'నిజంగానంటావా?" సాలామంది అంటుంటారులే – నువ్వెపుడన్నా ఇవతల సూశావా, మా అమ్మాయిని?

"లేదండి."

"సూద్దుగాని రా!"

ఆహ్వానాన్ని అంగీకరించాలో లేదో నిశ్చయించుకోకుండానే ముసలివాడి వెనకాల శ్రీనివాసరావు బస్సు దిగాడు. దిగగానే ఇంతసేపటినుంచి మరిచిపోయిన స్నేహితుడి మాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఇంతలో బస్సు కదిలిపోయింది.

శ్రీనివాసరావు కుర్చీలో సుఖంగా కూర్చుని చుట్టూ గోడల మీద తగిలించి వున్న సినీమా ఫోటోలను చూస్తున్నాడు. ఇంతలో సుబ్బయ్య ఒక పళ్ళెంలో ఫలహారాలు, రెండు కప్పులు, ఒక ఫ్లాస్కులో కాఫీ, మోసుకుంటూ వచ్చి బల్లమీద పెట్టాడు.

"అమ్మాయి స్టూడియోకి పోయుంటుంది గంగమ్మేమయిందో? గంగమ్మా? తలుపులన్నీ తీసేసి ఏడబోయింది? దొంగలు దూరితే"

సుబ్బయ్య కుర్చీలో కూర్చుని శ్రీనివాసరావుని దగ్గరగా కుర్చీ ఈడ్చుకోమని సంజ్ఞ చేశాడు. ఇద్దరూ ఫలహారాలు తింటూ కూర్చున్నారు. శ్రీనివాసరావు ఏదో అనాలి గదా అని అన్నాడు. నిజంగా తమ బోటివాళ్లు సాహసించి సంసార స్త్రీలను సినీమాల్లోకి దింపడం ఉందే, నిజంగా –

"ఆ?"

"మన బోటి కుటుంబాల్లో ఆడవాళ్ళు సాహసించి సినిమాలోకి రాలేరు చూడండి!"

సుబ్బయ్య బజ్జీలు పచ్చడిలో నిండుగా ముంచి నోట్లో పెడుతు అన్నాడు. "అమ్మాయి నేను ఉంచుకున్న దాని కూతురు అది సచ్చిపోయింది అంటే దీని తల్లి"

శ్రీనివాసరావు మెదడు పనిచేయడం మానేసింది. ఉంచుకోడం విషయములో శ్రీనివాసరావుకి అభిప్రాయాలు లేవు కాని అందమయిన ఆడపిల్లల్ని వాళ్ళు కన్నట్టయితే ఉంచుకోవడం మీద శ్రీనివాసరావుకి అంత అభ్యంతరం ఉండవలసిన అవసరం లేదు. సుబ్బయ్య తత్వంలో ఏదో రహస్యం అతనికి దొరికింది. ఇంక ఒక్క పెట్టుగా సంభాషణలోకి దిగిపోయాడు. ఒక్క పావుగంటలో ఇద్దరూ పాతస్నేహితుల్లాగ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"నాకు చాల కోరికలున్నాయండి అందులో ముఖ్యంగా సినీమాలో వేషం వెయ్యాలని ఒకటి"

"ఓహో హో హో"

"ఏం నవ్వుతారు? నేను పనికిరానంటారా?"

"అబ్బే అదికాదయ్యా మా కుర్రది నాచేత యాసం యేయించింది. ఒహో హో హో"

"మీరు : సినీమాకి సరిగ్గా నప్పుతారు తెలుసా?"

"నిజంగానా? సాలామంది అంటుంటార్లే"

శ్రీనివాసరావు కుర్చీలోంచి లేచి అటు ఇటు చూశాడు కాని సుబ్బయ్య అది గమనించకుండా పరధ్యానంగా కాఫీ తాగుతున్నాడు. శ్రీనివాసరావు తటపటాయిస్తున్నాడు. ఇంతలో సుబ్బయ్య కన్నుమూసాడు శ్రీనివాసరావు కొంచెం తగ్గి అడిగాడు ఆఁ "కొంచెం చెయ్యి కడుక్కోడానికి నీళ్లు కావాలండి"

సుబ్బయ్య కళ్ళు తెరిచి "ఆఁ? అన్నాడు శ్రీనివాసరావు చేతులు చూపిస్తూ "నీళ్ళు" అన్నాడు. సుబ్బయ్య జ్ఞాపకం వచ్చి తన చేతులు చూసుకొని కొంచెం ఆలోచించి సంచిని తుడుచుకున్నాడు.

"గంగమ్మా! ఎక్కడ సచ్చిందో! ఇల్లాపోండి ఆ గది పక్కని నీళ్ళు గదుంది అక్కడుంటాయి... ఎక్కడసచ్చిందో?

సుబ్బయ్య కళ్ళు మూశాడు శ్రీనివాసరావు రెండు గుమ్మాలు దాటి తలుపు తోసాడు తలుపు రాలేదు. కొంచెం గట్టిగా ఒక్క ఊపు ఊపాడు. ఈసారి ఏమీ బెట్టు లేకుండా తలుపు వెనక్కి పోయింది. ఆ ఊపులో శ్రీనివాసరావు ముందుకి పడిపోయాడు ఈ పెద్ద ఇంటి తలుపులు ఇంత ఇలా ఎందుకు మోసపుచ్చుతాయని తర్కిస్తూ లేవబోతూ వుంటే అతని ముఖానికి దగ్గరగా ఒక తళ తళ మెరుస్తున్న బాకు ఒక చెయ్యి కనపడ్డాయి. తలుపు మళ్లీ మూసుకుపోయింది. శ్రీనివాసరావు జాగ్రత్తగా ముఖం పైకెత్తి చూశాడు.

చొక్క లాగు తొడుక్కున్న ఒక యువకుడు అతనిమీద వంగి నీళ్ళతో భయపెడుతున్నాడు.

చిన్నతనంలో శ్రీనివాసరావు దొంగల గురించి చాలా చదివాడు. అయితే ఆ దొంగలందరూ, నల్లగా వంటికి ఆముదం రాసుకుని ఉండేవారు అసలు అతను దొంగలతో ముఖా ముఖిగా వ్యవహరించలేదు ఎప్పుడు. అంచేత అతను ఈ పరిస్థితిలో ఏం చెయ్యాలో తోచక గదికి నాలుగు ప్రక్కల చూశాడు. అది నీళ్ళగదికాదు, బహుశా బట్టలగది అయుంటుంది. ఒక తాడు మీద కొన్ని చీరలు వేళ్లాడుతున్నాయి. విరుగుడు చేవ బీరువా ఒకటి గోడకు ఎడంగా వుంది కుడిప్రక్క ఒక గది తలుపు తెరిచి వుంది. అందులో కుళాయి వుంది.

కాస్త చెయ్యి కడుక్కురానా?

ఆ యువకుడు మెల్లగా అన్నాడు. గట్టిగా మాట్టాడావా పొడిచేస్తాను. లేస్తే పొడిచేస్తాను మాట్లాడకుండా అల్లాగే పడుకో!

శ్రీనివాసరావుకి పడుకున్నా పద్ధతి అట్టే సుఖంగా లేదు. కొంచెం పక్కకు తిరిగి పడుకోవడానికి అనుజ్ఞ అడిగాడు. యువకుడు అనుజ్ఞ ఇస్తూ బాకు మళ్ళీ చూపించాడు. "ఏమన్న వేషాలేస్తే పొడిచేస్తాను.

శ్రీనివాసరావు వేషాలు వెయ్యడం తనకు రాదని అంతవరకు ఎప్పుడు ప్రయత్నించలేదని క్షమార్పణంగా చెప్పడం మొదలుపెట్టాడు.

"నోరుముయ్యి, మాట్లాడితే పొడిచేస్తాను!"

ఏం చేస్తే పొడవకుండా ఉంటాడో తెలుసుకోవాలని శ్రీనివాసరావుకి కుతూహలంగా ఉందిగాని, అడగడానికి సాహసం లేకపోయింది. యువకుడు, మూసిన తలుపు కంతలోనించి అవతలికి చూస్తున్నాడు. శ్రీనివాసరావు ఏదన్నా చేద్దామా అని అనుకుని, చెయ్యకుండా ఉంటేనే మంచిదని అల్లాగే పడుకున్నాడు.

ఏమీ చేయకుండా వుండగలగడం అంటే ఏమిటో అతనికి అర్థం అయింది. చైనావాళ్ల వేదాంతంలో అది ముఖ్యమైన విషయం. చైనా దేశంలో ఆడవాళ్ల కాళ్లు పొట్టిగా కురచగా ఉంటాయి. మొత్తంమీద ఆడవాళ్ల కాళ్లు చిన్నవిగా, అందంగా రక్తనాళాలు పైకి ఉబికి కనిపించకుండా వుంటే బాగుంటాయి.

టప్పున చప్పుడయింది.

ఒక నున్నని మెత్తని కాలు చటుక్కున బాకుపట్టుకున్న చేతిని టపీమని తన్నింది. కత్తి ఎగిరి శ్రీనివాసరావు ప్రక్కని పడింది. అదేమిటో పరీక్షిద్దామని కుతుహలంకొద్ది పట్టుకుని చూస్తుండగా యువకుడు అతని మీద పడ్డాడు. శ్రీనివాసరావు ప్రయత్నం లేకుండా బాకు మొన యువకుడి మెడకు తగిలింది. యువకుడు కంగారుగా లేచి సినిమాలో లాగ చేతులు పైకెత్తి గోడ దగ్గరకు పోయి నిలబడ్డాడు. ఇంతలో రెండు కాళ్ళు రెండు చేతులు చీరలంగా చరచర గోడకు బీరువాకు మధ్యనున్న కాళీ స్థలంలోకి మాయమయి పోయాయి.

జరిగిన సంగతి ఏమిటో కొంతసేపటివరకు శ్రీనివాసరావుకి బోధపడలేదు. తన చేతిలో బాకు ఎందుకుందో కాలు ఎవరిదో ఆ యువకుడు అల్లా అసహ్యంగా చేతులు ఎందుకు పైకి ఎత్తాడో ఏమి తెలియడం లేదు.

దింపు కిందికి. చేతులు నెప్పి పెడతాయి.

యువకుడు చేతులు దింపాడు. గోడమూలనుంచి గొంతుక వినిపించింది. బీరువాకి అవతల సీరాలున్నాయి గట్టిగా అటితో సేతులు కాళ్ళు కట్టెయండి ఈ తట్ట రాకండేం సీర కట్టుకొనేదు.

యువకుడు ఆజ్ఞ అక్కర లేకుండానే కింద పడుకుని చేతులు వెనక్కి పెట్టాడు. శ్రీనివాసరావు చేతులు కాళ్ళూ కట్టేస్తూ ఇంత మర్యాదగా లోకమంతా ఉంటే ఎంత బాగుండునని అనుకున్నాడు.

అతనికి అవతారాలమీద మామూలుగా నమ్మకం లేదు. కాని గోడ మూలనుంచి చటుక్కునవచ్చి చటుకుని మాయమైపోయిన ఆ వ్యక్తి నిజమయిన మనిషో కాదో అని అనుమానం వచ్చింది.

"అవతలికి ఈడుసుకుపోండి నేను సీర కట్టుకొత్తాను" అని ఆ గొంతుక ఆదుర్దగా మళ్ళీ అంది" నేనొచ్చేదాకా అయ్యని పిలవకండేం?"

శ్రీనివాసరావు చెప్పినట్టు చేసి గది అవతల నిలబడ్డాడు సుబ్బయ్య గుఱ్ఱు సమతాళంలో వినపడుతుంది. సాయంత్రం కుర్చీలో కూర్చుని నిద్రపోగల వ్యక్తుల్ని చూస్తే అతనికి డోకు.

గదిలోంచి మంచిదేహపుష్టిగల నల్లటి యువతి ఇవతలికి వచ్చింది.

“నేను నీళ్ళ గదిలో ఉన్నానని ఆరితో అనకండేం? సంపేత్తారు!

కొత్తగా నిన్నే పింగానీ నీల్లతొట్టి కొనిపించింది అమ్మాయిగోరు ఎవరూ లేరు గందాని అందులో కూసుని నీల్లోసుకుంటుంటే సటుకుని సప్పిడయింది. గోడమూల దాక్కున్నాను. సీరసుట్టబెట్టీ లోనకొచ్చి తలుపేశాడు ఆ బాకు సూస్తే ఇట్టట్ట కొట్టుకున్నాయి.

“ఏడ పోయావే ఎన్నిసార్లు పిలిచిన పలకలేదు?”

“దొడ్లో నీల్లోసుకూంటున్నానండి, బాబుగారు దొంగ పడ్డాడండి”

“ఆc?”

సుబ్బయ్య మెల్లగా లోపలికి వచ్చాడు శ్రీనివాసరావుని చూసి “నువ్వింక ఉన్నావా? ఎల్లిపోయావనుకుంటున్నాను.”

సుబ్బయ్య కింద పడుకున్నా యువకుడివేపు చూసి కళ్ళు పెద్దవిచేసి ఓరి వెధవా! ఎప్పుడొచ్చా? ఇదెంటి సేతులు కాళ్లు కట్టేశారేం

“నన్ను బాకుతో పొడవబోయాడండి?

“ఏడిశాడు! పొడవబోయాడూ? యెదవ! గంగీ. ఇప్పు కాఫీ తాగుతావురా”

యువకుడు లేచి కూర్చున్నాడు గంగమ్మ కట్టు విప్పుతూంది.

“నాకు డబ్బుకావాలి. నీ బీరువా బద్దలు గొట్టి తీసుకుపోదామని వచ్చా ఇంతలోనే నువ్వొచ్చేశావ్”

“నా దగ్గర డబ్బు లేందే?”

“దానిదగ్గర లేదూ?”

“దానిదగ్గరా లేదు!”

శ్రీనివాసరావుకి తనెరగని లోకం మధ్యకు వచ్చినట్టయింది.

“ఎవరండి ఈ అబ్బాయి?”

“వెంకట్రామయ్య!”

ఆ పేరులో అన్ని విషయాలూ ఉన్నట్టు సంతృప్తితో సుబ్బయ్య అవతలికి వెళ్ళిపోతున్నాడు. వెంకట్రామయ్య గబుక్కున అన్నాడు “నాకు డబ్బియ్యి”

“లేదు!”

“ఎందుకుంటుంది”??

“ఏం?”

“ఆచారికి పెడుతుందిగా”

“ఆc!?”

“ఇద్దరూ ఇంతక్రితమే కార్లో ఎక్కి పోయారు నేనొచ్చేముందే రోడ్డు పక్కని దాక్కుని చూశాను.”

“పిచ్చిముండ, ఆ యెదవలో యేముందో కోతిలాగ ముక్కూ ఆదూను

పైగా డబ్బు నెంజ”

“పొద్దునమెయిల్లో వచ్చాను. తిండిలేదు”

"గంగమ్మా! ఆడికేదన్న తిండానికి పెట్టు"

"గంగమ్మా శ్రీనివాసరావు వేపు తిరిగి చిరునవ్వు నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది. శ్రీనివాసరావు సుబ్బయ్యను అడిగాడు యువకుని చూపిస్తూ మీ-!"?

"అబ్బాయి!"

శ్రీనివాసరావుకి నీరసం వొచ్చింది "మీ అబ్బాయని తెలియక కట్టేశాం చాల పొరపాటయిపోయింది మీరు ఏమి అనుకోకండేం? దొంగ అనుకున్నాను"

"కట్టెయ్యవలసిందే యెదావని బుద్ధి లేని వెదవా"

శ్రీనివాసరావుకి కణతలు కొట్టుకుంటున్నాయి. చన్నీళ్ళ స్నానం పెరుగు అన్నం భోజనం అయితే తప్ప తలలో వేడి తగ్గదనిపించింది.

"నాకు శలవిప్పిస్తారా?"

"ఉండు అమ్మాయొచ్చే యాలయింది? కూకో" యెదవాచారిగాడు!" సూడు. పోనీ నీబోటి వాణ్ణి పట్టుకు దేవుళ్లాడినా నాకు తగువులేదు" సూడబ్బాయ్ మా అమ్మాయినీయాల సినీమాకి తీసుకుపోతా" ఆ ఆచారిగారి నించి వొదిలిపించాలి ఎట్లాగయినా.

శ్రీనివాసరావుకి ఆవేళ ఇంక కల్పవల్లిని కలుసుకోడానికి తగిన మనోబలం లేదు ఈ పద్మవ్యూహంలోంచి ఎల్లాగయినా బయటపడాలి."

చటుక్కున సుబ్బయ్య మేలుకొని కొడుకువేపు తిరిగి ఎంత కావలిరా డబ్బు అని అడిగాడు.

"రొండు వందలూ"

"ఆఁ"

ఒక్కక్షణం ఆగి సుబ్బయ్య లోపలికి వెళ్ళాడు శ్రీనివాసరావు ఇదే అదననుకొని వెంకట్రామయ్య దగ్గర తాత్కాలికంగా శలవు తీసుకున్నాడు "నేను ఇప్పుడే మళ్ళీ వస్తాను. మీ నాన్నగారితో చెప్పండి శలవు కొంచెం బజారు పనుంది"

శ్రీనివాసరావు ఇవతలికి వచ్చేసరికి లోకం అంతా నల్లగా అయిపోయింది. ఆనాటి సంఘటనలన్నిటిని సిగరెట్టు పీల్పుతో మరచిపోవడానికి ప్రయత్నిస్తు గబగబ ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడు.

(ఆంధ్రజ్యోతి మాసపత్రిక - జూలై, 1974)